

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

ФЕБРУАР 2022.
ГОДИНА XVIII, БРОЈ 149
www.narodnopozeriste.rs
ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

НА СЦЕНИ „РАША ПЛАОВИЋ“ ОДРЖАНА ПРЕМИЈЕРА ДРАМЕ „ПЕЛИКАН“ АВГУСТА СТРИНДБЕРГА,
У РЕЖИЈИ БУРЂЕ ТЕШИЋ

Вечна потреба и потрага за истином

Репертоар Дrame Народног позоришта у Београду, од 23. фебруара постао је богатији за још један изузетан класичан комад. Реч је о драми „Пеликан“, по тексту Августа Стриндберга, у режији Бурђе Тешић (премијерно изведеној на Сцени „Раша Плаовић“) која се бави потрагом и потребом за истином у оквиру једне породице.

Истичући да овај комад, који је славни шведски књижевник, драматург и песник написао 1907. године, није лак ни по теми, ни по начину писања и да представља ауторов растањак са натурализмом, редитељка, која потписује и адаптацију, указала је да је овде реч о једној „узнемирујућој и потресној причи о освети сопствене деце“. „У ликовима деце препознала сам јунаке нашег доба, а у лику мајке,

коју Стриндберг иронично назива пеликаном јер је то птица која се жртвује за своју децу, препознала сам савремено доба. Комад је на базичном нивоу породична драма, распад једне породице коју представља једна заправо анти-мајка, али други слој комада, који има пуно симболизма, јесте и однос према мајци Европи. Покушала сам да тај ниво развијем, а да задржим ту елементарну људску драму у којој се можемо препознати, јер мислим да сви живимо у терору лажи и да човеку није лако да у антморалном времену одржи психолошку стабилност и да не оде у самодеструкцију. Питање истине је прворазредно филозофско и уопште, животно питање. Најважније у драми Пеликан, за мене, јесте увид у оно што у нама производи лаж, у последице лажи и питање како се носити са осећањем да смо константно лагани од стране људи којима би требало апсолутно да

верујемо. (...) За мене је Пеликан метафизичка драма са елементима психолошког трилера и драме апсурда. Појављује се и једна врста специфичног апсурдног хумора. Радњу сам сажела у једну ноћ, тачније цела драма догађа се од касног поподнева до дубоко у ноћ“... каже Бурђа Тешић.

Представа је посвећена преминулом прваку Дrame Народног позоришта Борису Комненићу (1957-2021), који је требало да игра главну улогу у Стриндберговој драми „Отац“ у режији Бурђе Тешић. Након његове смрти, уместо тог комада, у репертоарски план премијера уврштен је „Пеликан“. Душанка Стојановић Глид тумачи лик мајке, сина игра Недим Незировић, ћерку Ива Милановић, зета Вучић Перовић, а служавку Вања Ејдус.

Прва реприза биће одржана вечерас с почетком у 20 часова.

Р.П.Н.

ВУКУ КОСТИЋУ ЗЛАТНА МЕДАЉА ЗА ИЗУЗЕТНЕ ЗАСЛУГЕ, БОРИСУ КОМНЕНИЋУ ПОСТХУМНО СРЕТЕЊСКИ ОРДЕН

Глумац Народног позоришта у Београду Вук Костић добио је златну медаљу за изузетне заслуге у јавним и културним делатностима, а посебно у области глуме, коју му је 15. фебруара уручио председник Србије Александар Вучић. Костићу је ово вредно одликовање додељено на свечаности организованог поводом Дана државности Србије, на којој су признања додељена и осталим лауреатима и појединцима, као и институцијама заслужним за унапређење културе, просвете,

привреде и спорта у земљи. Сретењским орденом постхумно је одликован првак Дrame Народног позоришта Борис Коменић, који је преминуо 6. марта прошле године. Одликовање је примила његова мајка Ружа Коменић.

Р.П.Н.

ТРОЈЕ ГОСТИЈУ У „НОРМИ“

У опери Винченца Белинија „Норма“, изведеној 6. фебруара на Великој сцени, гостовали су диригент Александар Којић, мецосопран Јелена Кончар (Адалџиза) и сопран Соња Шарић у насловној роли. Ова награђивана уметница, која успешну каријеру гради на оперским и концертним

сценама широм Европе, имала је двоструки деби - први пут је певала у Народном позоришту у Београду и, истовремено, први пут је наступила у лику првосвештенице Норме. У тој представи, у поставци и сценографији чувеног италијанског редитеља, уметника светске репутације и каријере, Ђанкарла дел Монака, улоге су остварили и Јанко Синадиновић (Полион), Драгољуб Бајић (Оровезо), Ивана Живадиновић (Клотилда) и Слободан Живковић (Флавио). У представи је учествовао Оркестар и Хор Оперe Народног позоришта у Београду. Концертмајстор је била Весна Јанссенс, а шеф Хора Ђорђе Станковић.

Р.П.Н.

ДЕБИ МАРГАРИТЕ ЧЕРОМУХИНЕ У БАЛЕТУ „КРЦКО ОРАШЧИЋ“

Солисткиња Балета Маргарита Черомухина наступила је крајем прошлог месеца први пут у улози Маше у балету Петра Иљича Чајковског „Крцко Орашчић“. У том балетском спектаклу, у сценографији Константина Костјукова, насловног јунака дочарао је Хозе Иглесиас, док је у улози Господина Дриселмајера био

Милош Живановић. У представи, изведеној под диригентском управом Ђорђа Павловића, учествовао је и целокупни ансамбл Балета Народног позоришта у Београду. Сценографију и костиме креирала је Ангелина Аглаић. Основу балета чини бајковита божићна авантура, заснована на причи Е.Т.А. Хофмана „Крцко Орашчић и Краљ мишева“, написаној 1816. године. Славни француски књижевник и драмски писац Александар Дима, у међувремену је адаптирао ту Хофманову причу о девојцици и њеној божићној авантури која уз фантастичну музику Чајковског осваја публику на свим континентима.

Р.П.Н.

ПРИМАБАЛЕРИНА АНА ПАВЛОВИЋ, ПРВИ УМЕТНИЧКИ ДИРЕКТОР БАЛЕТА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Класика треба да буде наша лична карта

Одлуком в.д. управника Светислава Гонцића, примабалерина Ана Павловић ових дана именована је за уметничког директора Балета Народног позоришта. У разговору за „Позоришне новине“, призната уметница која је од 1993. године, када је постала стална чланица ансамбла, остварила бројне незаборавне улоге и освојила многе престижне награде, каже да јој је именовањем на ту функцију указана велика част.

„Дошло је до промена, како у вођењу, тако и у систематизацији, тако да имам ту част да будем први уметнички директор. Та позиција ми омогућава да се у пуном капацитету посветим уметничкој визији развоја Балета Народног позоришта, репертоарској политици, успостављању уметничких критеријума и раду са играчима. По новом концепту руковођења, уметничким секторима предвиђена је и позиција извршног директора коју ће обављати Смиљана Стокић, дугогодишња чланица балетског ансамбла, посебно истакнута ангажовањем у раду УБУС-а и синдиката балетских играча. Верујем да ће из синергије нашег заједничког рада проистећи потврда новог приступа у организацији менаџмента у балету који треба да одговори свим предстојећим изазовима“, каже наша саговорница и најављује да јој је жеља „да направимо реформу нашег балета и да се уздигнемо на ниво светских балетских компанија које су од националног значаја, као и да идемо у корак са светом, а истовремено сачувамо и нашу аутентичност“.

„Београдски балет има велики потенцијал и уз правилан рад и добар тим стручњака који ће радити са њима сасвим сам сигурна да ће врло брзо показати сав свој капацитет и квалитет. Верујем у њих, а оно што очекујем је да раде и да буду професионални. Оно што бих највише волела ја да са задовољством долазе на посао, да раде у пријатној атмосфери, поштујући професију и једни друге. Уз мотивацију за стални напредак. Они знају да су рад и квалитет за мене једини критеријуми. У наредном периоду ћемо се посветити враћању у форму за захтевне класичне балете. Националне куће морају првенствено неговати класично културно наслеђе, јер је то лична карта таквих театарара. Посебну пажњу ћу посветити управо раду

на класичном репертоару. То не значи да ћу запоставити неокласичан нити модеран репертоар. Напротив, гледаћу да вратим квалитетне представе које дуго нису игрane, а налазе се на нашем репертоару, а планирам и нове представе, нова виђења, како већ реномираних тако и младих кореографа који тек треба да искажу свој таленат. Волела бих да вратимо матине, представе за децу. Деца су наша најлепша публика и желим да им посветимо пажњу кроз овакве садржаје. Посветићу више пажње неговању нашег културног наслеђа, са нашом тематиком и уз одабир музичких дела домаћих композитора. Тако би добили аутентичност и били препознатљиви на иностраној културној сцени. Један од мојих стратешких циљева је и унапређење регионалне сарадње и промовисање наше културе широм Србије. Имаћемо још значајних гостију, играча, педагога и кореографа. Надам се и сарадњи са Сергејом Полуњиним, обзиром да његова фондација већ има сарадњу са Народним позориштем“, најављује Ана Павловић.

Према њеном мишљењу, пандемија је утицала на све нас, а нарочито на планирање и организацију рада, креирање репертоара и његову реализацију.

„Балет је професија која изискује свакодневно вежбање и дисциплинован рад на одржавању кондиције, стога је сваки прекид рада за нас проблематичан. Наставићемо да поштујемо мере и предузећемо све да сачувамо здравље свих нас. Репертоар ћу конципирати у складу са тренутним мерама, са надом да ће пандемија бити ускоро иза нас. Публика, за почетак може очекивати враћање неких наслова балетских представа које једно време нису биле на репертоару – такозване старе представе у новом руху. На Светски дан игре, 29. априла, обележићемо значајан јубилеј; двестото извођење представе *Ко то тамо пева*, која нам је донела пуно признања и за коју се увек тражи карта више. Враћамо представе из *звезденог репертоара* попут *Успаване лепотице*, коју планирамо за крај марта. Започете су и припреме за премијерну обнову балета *Краљица Марго*. На крају сезоне имаћемо премијерну обнову наше *Жизеле*, у оригиналној корео-

графији по Лавровском, освежену новом уметничком поделом“.

Ана истиче да ће следећа сезона бити у знаку великог јубилеја – сто година од настанка Балета Народног позоришта.

„Све што будемо радили у тој сезони, имаће свечани одјек. На дан Народног позоришта, 22. новембра, требало би да имамо премијеру балета *Рајмонда*, на музику Глазунова. То је класичан балет који није извођен код нас. Ова нова премијера ће бити права посланица за балетске сладокуце“, сматра Ана Павловић која, на крају разговора, подсећа, да култура није луксуз.

„То можемо да видимо из многих примера данашњице. У данашњем времену је доста тога обезвређено, идоли данашњице су понекад престрашни, систем вредности извитоперен, све је брзо, све је лако, све је доступно... Није уметност само за *одабране*. Опасно је подлећи тим јефтиним заменама, а често се на уметност гледа као на делатност забавног карактера, што она свакако није. Културни сектор и уметност имају велику улогу у нашем друштву. Свако друштво које је добро и успешно, темељи се на одличном образовању и култури. Култура не промовише само традиционалне, него и савремене основне људске друштвене вредности. Балет и игра управо спајају људе различитих позадина и култура, превазилазећи, у сваком смислу, баријере стереотипа. Уметност нам даје наду да можемо бити бољи људи, да схватимо духовне вредности и да додирнемо макар на кратко оно што се никад досегнути не може. Савршенство“.

■ Микојан Безбрадица ■

АЛЕКСАНДАР СТАМАТОВИЋ, УОЧИ ПРЕМИЈЕРЕ ОПЕРЕ ЖИЛА МАСНЕА „ДОН КИХОТ“

Радујем се поновном сусрету са Санчом

После паузе од скоро две деценије, првак Опере, бас баритон Александар Стаматовић, поново ће наступити у улози Санча Пансе, једног од главних јунака ремек дела Жила Маснеа „Дон Кихот“. Премијера, под диригентском управом Ђорђа Станковића и у режији Иване Драгутиновић Маричић, биће одржана 2. марта (19,00) на Великој сцени. У тој „херојској комедији“ у пет чинова смештеној у Шпанију крајем 16. века, чији је либрето, према позоришном комаду Жака ле Лорена инспирисаног културним романом Мигуела Сервантеса, настао из пера Анрија Кена, насловну улогу, у алтернацији, тумачиће Миодраг Д. Јовановић/ Иван Томашев/ Вук Зекић (Дон Кихот), Санча Пансу, осим нашег саговорника, певаће и Михаило Шљивић, а Дулсинеју Александра Ангелов/ Жељка Здјелар/ Љубица Вранеш/ Јана Цветковић.

У подели су и Дарко Ђорђевић/ Сениша Радин/ Стефан Живановић (Хуан/ Родригез), Милица Дамјанац/ Сара Ристић (Педро), Анастасија Станковић/ Искра Сретовић (Гарсија), Ђорђе Јосиповић (Гитариста)...

У представи ће учествовати Оркестар и Хор ансамбла Опере Народног позоришта у Београду.

У разговору за „Позоришне новине“ Стаматовић истиче да му је веома драго што се поново нашао у подели за ову оперу, најуспешнију од шест дела које је славни француски композитор написао за Оперу „Монте Карло“ у позном периоду своје каријере.

„Свака нова улога и нова представа доноси посебан изазов, узбуђење... За ову оперу сам посебно везан; то је ремек дело романтизма, са предивном оркестрацијом која вам даје огромну полетност и дозвољава велику ширину у креирању лика“.

По чему се Санчо Панса, тај верни сапутник Дон Кихота, изузетно животан и убедљив лик који својом припростом логиком и домишљатошћу даје право осветљење лудостима и маштаријама насловног јунака, издваја од свих оних великих бас-баритонских улога које сте певали до сада?

Санчо је веома комплексан лик, како музички, тако и карактерно. Бистар је, трезвен, практичан, сналажљив, али и лукав и лажљив, када затреба. За разлику

од Дон Кихота, веома је реалан. Он јесте материјалиста, али је увек добронамеран и, у суштини, некористољубив. Као тандем, они се допуњују и њихов однос је ведар и испуњен међусобним разумевањем.

Исту улогу, у истој опери, али у камерној форми, певали сте и пре 19 година. Са каквим емоцијама се данас сећате тог наступа?

Имао сам велику срећу и част да будем у подели са величанственим Живаном Сарамандићем који је певао насловну улогу. Наравно, са великим пијететом сећам се још једног великана - маистра Ангела Шурева, који је дириговао том опером. У подели, осим Живана и мене, била је Александра Ангелов, која и сада тумачи лик Дулсинеје, те Александар Дојковић и Љубодраг Беговић. Оперу је на Сцени *Раиша Плаовић* режирао Самур Ранковић. Била је замишљена као камерна представа, где је поред солиста и диригента, био гудачки квартет и клавир. Савршена адаптација Ангела Шурева и маестрална Живанова креација, подстакли су ме, као младог певача, да улогу изнесем на најбољи могући начин.

Кад већ помињемо легендарног Живан Сарамандића, у којој мери је утицао тада на вас?

Живан ми је тада несребично помагао. Од њега сам, заиста, све време добијао огромну подршку. Тај дух и, малтене, очински однос према младим певачима, односно Александри и мени, створио је код мене непоколебљиву љубав према опери, том најсавршенијем и најкомплекснијем мужичком жанру.

Од кога сте још, свих ових година, добијали корисне савете и критике који су вас мотивисали за даљи напредак у каријери?

Велики утицај на мене имао је још један наш певачки доајен, чувени баритон Никола Митић, најпознатији по сугестивном извођењу Вердијевих опера. Наравно, ту је и маестро Дејан Савић са којим сам веома често наступао током досадашње каријере.

Верди, Маскањи, Пучини, Гуно, Бизе, Рихард Штраус... само су неки од бројних композитора у чијим операма сте наступали. Које улоге из њихових дела посебно издвајате?

Веома волим да певам улогу етиопског краља Амонасра у Вердијевом „Трубадуру“, потом кочијаша Алфија у Маскањијевој „Кавалерији рустикани“... Једна од мојих најомиљених рола, свакако је Јован из Штраусове „Саломе“. У тој улози, осим у матичном Народној позоришту, наступао сам с великим успехом и у Италији. Та опера је, заиста, посебна, јединствена, величанствена...

Ко су вам, у певачком смислу, били узор?

Ђузепе Тадеи и Ђезаре Сиепи. Велики баритон и бас, уметници са најсавршенијом вокалном техником. Осим њих двојице, узор ми је био још један велики италијански интерпретатор - Тито Гоби.

Музика као грана уметности, која има широк спектар утицаја на људе, неким служи као мотив и смисао за све што их окружује, јер развија оно најбоље у њима и то извлачи на површину. Шта, у том смислу, побуђује у вама?

Музика је, пре свега, страст, искреност. Веома је разноврсна. Ја сам, по природи посла, наравно везан за оперу, као нешто што је најкомплексније и најсофистицираније, али волим и „лаке ноте“, нарочито музику осамдесетих. Музика ме, у сваком случају, редовно опушта. Музика је увек узвраћена љубав.

Микојан Безбрадица

ЈУБИЛЕЈ „ВЕЛИКЕ ДРАМЕ“: ОБЕЛЕЖЕНА ДВАДЕСЕТОГОДИШЊИЦА ПРЕМИЈЕРЕ, ПРЕДСТАВА ИЗВЕДЕНА 256. ПУТ

Представа „Велика драма“, по тексту и у режији Сенише Ковачевића, обележила је 22. фебруара на Великој сцени значајан јубилеј - две деценије од премијере. Било је то 256. извођење од дагума првог играња 2002. године овог поетско-реалистичног комада у којем Ковачевић и велики глумачки ансамбл (35 улога, двадесетак статиста) кроз потресну сагу о нашој новијој прошлости, од средине до краја 20. века, испитују како историјски догађаји утичу на појединца, на који начин идеологија и политика трагично одређују људске судбине. И, наравно, било је то још једно вече за памћење. Слично као и на свим претходним извођењима. Пуна сала (овога пута у складу са епидемиолошком ситуацијом), аплаузи на отвореној сцени,

овације на крају представе, узвици „браво“ са свих страна... Од партера, до треће галерије! Публика на ногама, у трансу. Клања се глумцима, глумци се клањају публици. Импресивна слика која се не виђа баш тако често у нашим позориштима... После неколико бисева, на сцену је изашла директорка Дrame Молина Удовички Фотез која је упутила речи захвалности публици и глумцима који „пуних двадесет година, одано, пуном ногом, како би они рекли, и пуним срцем играју ову представу“.

„Такође, у име Народног позоришта, желим да захвалим и целом уметничком тиму представе, као и колегама из сектора Технике. Иза сцене се налази њих тридесеторо, који већ двадесет година, верно опслужују ову представу. Сплетом неких околности, пре две деценије сам дошла у Народно позориште као драматург и прва проба коју сам погледала, била је генерална проба *Велике драме*. Одмах смо сви знали да је реч о фантастичној представи и да ће бити значајна за позориште, али не знам да ли је ико сањао да ће постати овакав феномен и да ће бити посебна, у дугој историји Народног позоришта. Јер, играти текст домаћег писца, у његовој режији, који оволико опстаје, а да није комедија, заиста је феномен за све нас. Хвала вам много драга публико. Знамо да међу вама има много оних који су више пута долазили да је гледају и та ваша љубав и поштовање према овој представи је оно што нам даје крила. Али, највише би требало да захвалимо творцу ове представе, писцу и редитељу Сениши Ковачевићу“.

казала је Молина Удовички Фотез. Након тога, на сцени се појавио и господин Ковачевић, кога је публика поздравила френетичним аплаузом. Улоге су остварили Вук Костић, Љиљана Благојевић, Танасије Узуновић, Бошко Пулетић, Огњанка Огњановић, Рада Ђуричин, Бојана Стефановић, Немања Стаматовић, Хаџи Ненад Маричић, Вјера Мујовић, Бранислав Томашевић, Димитрије Илић, Предраг Милетић, Зоран Ђосић, Ваја Дујовић, Калина Ковачевић, Милена Ђорђевић, Софија Узуновић, Александра Николић, Бранислава Зорић Васовић, Владан Гајовић, Борко Сарић, Дејана Гајдаш...

У МАРТУ ЈОШ ДВЕ ДРАМСКЕ ПРЕМИЈЕРЕ; НА СЦЕНИ ИВАН ВИРИПАЈЕВ И СИНИША КОВАЧЕВИЋ

„Иранска конференција“ и „Године врана“

После успешне премијере Стриндберговог

„Пеликана“, у режији Ђорђе Тешић, Драма Народног позоришта спремила је за месец март још два нова наслова.

У недељу 6. марта, на Сцени „Раша

Плаовић“ премијерно

ће бити изведена „Иранска конференција“, по тексту Ивана Вирипајева, у преводу Сање Милић и режији Иване Вујић Коминац, док су за 12. и 13. март заказане прва и друга премијера драме „Године врана“, по тексту и у режији Синише Ковачевића.

У „Иранској конференцији“ улоге тумаче Радмила Живковић (Ема Шмит-Паулсен), Ивана Жигон / Вјера Мујовић (Ширин Ширази), Небојша Кундачина (Филип Расмусен), Слободан Бештић (Густав Јенсен), Рада Ђуричин (Паскуал Андерсен), Гојко Балетић (Оливер Ларсен), Маја Кундачина (Астрид Петерсен), Зоран Ђосић (Данијел Кристенсен), Богдан Богдановић (Магнус Томсен), Бојана Бамбић/Димитрије Илић (Отац Августин) и, као учесници видео конференције, Душан Матејић, Ива Милановић и Теодора Драгићевић.

Редитељка Вујић урадила је и идејно решење сценографије и избор музике, драматург је Љубинка

Стојановић, а у уметничком

тиму су и Душица

Кнежевић (костимограф),

Љиљана Мркић

Поповић (сценски говор),

Соња Вукићевић (кореограф),

Светлана Волиц (видео рад) и

Јасна Сарамандић (сценограф реализатор).

„Иранска конференција“ представља једну од најзрелијих драма прослављеног Ивана Вирипајева, драмског писца, позоришног и филмског редитеља и глумца, припадника нове руске драмске књижевности, аутора којег често пореде са култним филмским редитељима Истока и Запада – Андрејем Тарковским и Квентином Тарантином. Његове драме, поред метафизичких питања које баца на плећа јунака својих комада, имају ту недокучиву духовитост која исијава кроз мрачне талоге њихових судбина.

Радња комада одиграва се на научној конференцији посвећеној комплексној релацији двеју култура „Истока“ и „Запада“, и како један од јунака у свом уводном излагању

каже: „сукоба Алаха и Кока-коле“. У конференцијској сали Универзитета у Копенхагену за говорницом се смењује девет учесника, чланова интернационалне културне елите. Упркос стерилној атмосфери научног скупа, озбиљности и актуелности теме, јунаци комада неосетно, сходно својим карактерима и мотивима, напуштају припремљена излагања, прелазе границе кодификованих конвенција научног излагања, урањају у личне и приватне односе, како би тако огољени могли да говоре о најзначајнијем проблему који одувек стоји пред човечанством: а то је човеково место у свету и сам смисао живота...

Нови комад Синише Ковачевића имаће две равноправне премијере 12. и 13. марта на Великој сцени.

У овој драми која на аутентичан начин говори о животу Београда и Београђана током Првог светског рата, главне улоге тумаче Калина Ковачевић (Јулија Кавран), Александар Срећковић/Бранислав Томашевић (Алојз Кавран), Петар Стругар/Вук Костић (Живојин Рајић), Љиљана Благојевић (Катица Рајић), Соња Колачарић (Љубинка Рајић), Хаџи Ненад Маричић/Бојан Кривокапић (Мијат Тамнавац), Миодраг Кривокапић (Бата Душа), Владан Гајовић (Војвода Петар Бојовић), Лепомир Ивковић (Генерал Седларевић).

У великом ансамблу су и

Драган Николић (Еуген Долежал), Милош Ђорђевић (Хашим), Немања Стаматовић (Леон Дробник), Урош Урошевић (Желимир Петрас), Душан Матејић (Карл Мениге), Драган Секулић (Милан Ракић), Предраг Милетић (Конобар Влада), Бошко Пулетић (Моша Куманди), Танасије Узуновић (Краљ Петар), Дарко Томовић (Арчибалд Рајс), Бранкица Зорић Васовић (Меланија), Хаџи Петар Божовић (Пекар).

У подели су и

Године врана

деца,

узраста од

пет до осам година, Виктор Мустајбашић (Богдан), Гаврило Иванковић (Светозар) и Анђелија Филиповић (Дуња).

Драматург је Данка Секуловић, а у уметничком тиму су и Герослав Зарић (сценограф), Марина Меденица (костимограф), Петра Фотез (костимограф балетских костима), Борислав Дугић (композитор),

Владимир Петричевић (музички аранжмани и дизајн звука), Исидора Станишић (кореограф) и Радван Кнежевић (сценски говор).

У средишту приче налази се породица Рајић чији се живот, након једне ситне крађе угља, учињене у крајњој нужди током ратних година, мења из корена и претвара у трагедију. Такође, ово је и прича о једном окупираном граду у којем су остала само деца, жене и старци“.

„Те жене, које су остале, или су удовице или кандидаткиње за удовице. Мужеви, очеви, синови, браћа су негде, на неком далеком

Југу. Потпуно је упитно да ли ће се икада вратити. Београд, као за инат, тих ратних година нападају и ужасно хладне зиме, али и јата

неких лудих врана које долазе негде са Карпата, гоњени хладноћом и зимом, у потрази за храном.

Оне су симбол, зла, несреће...

Београд тог доба, био је препун црних врана и удовичких судбина.

(...) Оно чиме ће се ова представа бавити, то је љубав. Суштина комплетног живљења је у праву на љубав, али за њу се човек мора изборити.

У исто време, дужност и обавеза је да се неке ствари не смеју заборавити, али и да се мора праштати. Дакле, првенствено и пре свега, опроштај је темељ цивилизације, а љубав је темељ постојања“.

сматра Синиша Ковачевић.

Р.П.Н.

ОБЕЛЕЖЕНО ДЕСЕТ ГОДИНА ОД СМРТИ ЖИВАНА САРАМАНДИЋА

У сазвежђу изузетних

Поводом десет година од смрти чувеног оперског уметника Живана Сарамандића (1939-2012), недавно је на Сцени „Раша Плаовић“ одржан програм под називом „Сећање на Живана Сарамандића српског Шалапина“.

О Сарамандићу, који је освојио не само домаће, него и светске оперске сцене, певајући највеће роле бавовског фаха и на тај начин оставио велики траг не само у нашој, него и светској оперској уметности, говорила је његова супруга, примадона Милка Стојановић, док је одабране текстове о славном уметнику које су написали редитељ Ђорђе Кадијевић, музиколог Бранка Радовић и директор Музеја Народног позоришта Драган Стевовић, објављене у монографији „Живан Сарамандић“,

ауторке Душице Милановић, читао глумац Народног позоришта у Београду Лепомир Ивковић.

„Вечерас, сви ми који смо се овде окупили доказујемо непролазну, вечну снагу уметности. Неко је рекао да је уметност доказ да постоји Бог. У сазвежђу изузетних Живан је својом непоновљивом личношћу изборио изузетно место. Њему је Бог подарио све – глас који се ретко рађа и има једну космичку димензију, физичку лепоту и изнад свега лепоту душе, душе детета које грли цео свет и воли све око себе. Имао је ту ретку спонтаност у опхођењу коју поседују само потпуно слободне личности. Људи су га обожавали. Волео је своје позориште свим срцем. Био је на проби за премијеру Дон Карлоса певајући моћним непоновљивим гласом да би нас неколико сати касније напустио заувек на овај дан пре 10 годи-

на што обележавамо вечерас. Наш живот је кратак а уметност вечна. Тако бих завршила обраћање вама драги пријатељи са захвалношћу што сте дошли да одате почаст феномену Живана Сарамандића уз захвалност свима који су са пуно љубави помогли да остваримо ово вече“, казала је примадона Стојановић.

У оквиру програма, у режији Иване Драгутиновић Маричић, приказани су и видео инсерти из неких од бројних Сарамандићевих представа „Фауст“ (Мефисто), „Набуко“ (Захарија), „Севилски берберин“ (Дон Базилио), „Дон Карлос“ (Филип, Велики Инквизитор), „Евгеније Оњегин“ (Кнез Грјемин), насловне улоге у операма „Борис Годунов“, „Иван Сусањин“, „Дон Кихот“...), у избору Петра Антоновића.

Сарамандић је на сцени био

до последњег даха – поред текућег репертоара, спремао се и за обнову „Дон Карлоса“ који је изведен 4. фебруара 2012. године, а неколико дана касније, 13. фебруара, требало је да поново наступи у соло-рециталу „Торжество Шалапина“, који је годинама певао на Сцени „Раша Плаовић“.

Нажалост, смрт је била бржа – преминуо је 30. јануара у Београду, у 73. години.

Сахрањен је 2. фебруара у Алеји заслужних грађана на Новом гробљу у Београду.

Р.П.Н.

ДРАМСКИ УМЕТНИК ЛЕПОМИР ИВКОВИЋ, ЧЕТИРИ ДЕЦЕНИЈЕ НА СЦЕНИ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

У глуми је најважније трајање

Иза њега су бројне улоге у позоришту, како у матичном Народном у којем је присутан већ више од четири деценије, тако и на сценама других београдских театарара. Публика га памти и по сјајним ролама, нарочито разних историјских личности, из многих телевизијских серија с потписима угледних редитељских имена. Све то, и још понешто, био је повод за разговор са глумцем Лепомиrom Ивковићем који је у Народном позоришту дебитовао 26. децембра 1980. године улогом Сина у представи „Три сусрета“, по тексту Миодрага Ђурђевића и у режији Оливера Викторовића.

„За тај наступ везана је анегдота коју никада нисам јавно испричао, а десила се почетком новембра те године“, каже Ивковић на почетку разговора за „Позоришне новине“ и подсећа да је тада био студент четврте године глуме у класи професора Миленка Маричића.

„Често сам долазио у стари клуб Народного позоришта, где је сада Музеј; то је било култно место. У њему су често Оливер, Марко Николић и чувени Тома, шеф рачуноводства, играли шах. Једне вечери, посматрао сам дуел Оливера и Марка, који је био у костиму, јер је имао представу. У неком тренутку, морао је на сцену и ја, по оној народној *човек не одређује судбину, него она њега води и наводи*, одлучим да искористим ту ситуацију и упитам Оливера да ли бих могао да одиграм једну партију. Климу је главом, сео сам прекопута њега и... да л' да кажем на моју срећу или... мислим да је, ипак, била срећа, победим га. То је изазвало гнев и бес код Оливера. Почео је да ме испитује ко сам ја, ко ме је пустио да уђем у клуб... Љубазно сам се представио ко сам и рекао да сам студент четврте године глуме у класи професора Маричића. Замолио ме је да то поновим и закунем да говорим истину. Након што сам то урадио, Оливер ми је рекао: *Сутра, у подне, да идеш у дирекцију Дрaме код госпође Данице Томић да узмеш текст 'Три сусрета' који ја режирам. Добио си улогу*. Ушао сам у екипу која је већ почела с пробама. Отац и мајка су ми били моје дивне колеге, будући пријатељи, Бранко Јеринић и Нада Блам који су, иначе, само пет, шест година старији од мене. Тако је почела моја сарадња са Народним позориштем. У глуми је најважније трајање. Ако вас нема на сцени, пред камерама, уз публику, људи вас једноставно забораве. У овом послу најгоре што може да вам се деси јесте да паднете у заборав. Ја, срећом, немам то искуство. Трајем

већ 40 година. То је један озбиљан, радни век.

Дипломирали сте 1982. године у класи у којој су били и Мирјана Карановић, Стела Ђетковић, Бранка Секуловић, Љиљана Благојевић, Мерима Исаковић, Саво Радовић, Милутин Мима Караџић, Бода Нинковић и Тика Арсић са којим сте, годину дана раније били у подели за „Ромеа и Јулију“...

Била је то велика представа у режији великог Стеве Жигона. Тика и Драгана Варагић играли су насловне улоге, Тибалд је био Жарко Лаушевић, а ја Меркуцио. Тада се догодило нешто о чему млади глумци сањају – да их већ за време студија примети управник великог позоришта, као што је Народно. Сутрадан, после премијере, Тика, Жарко и ја, били смо у канцеларији управника Велимира Лукића који нас је позвао у ангажман. Жарета је пут одвео у ЈДП, Тика и ја смо остали овде. Стални члан постао сам 1. септембра 1985. године. У те четири године, одиграо сам, заиста, велики број представа, у просеку између 25 и 30 месечно. Имали смо три сцене – Велику, Круг 101, Сцену у Земуну и безбројна гостовања.

У матичном позоришту, у претходне четири деценије били сте у поделима многих културних представа...

„...„Солунци говоре“, „Кир Јања“ са великим Пецом Ејдусом, играли смо је 25 година, све до његове смрти, потом „Рибарске свађе“, више од деценије, па „Велика драма“... Верујем да ће и „Године врана“, које тренутно спремамо, такође бити дугочечне. Свака од тих представа, као и улоге у њима, драге су ми на свој начин. Никад не издвајам улоге у смислу да неку волим више или мање. То је, отприлике, слично као кад родитеља питате које му је дете најдраже или неког човека да се присети својих љубави. И, наравно, увек се сеги прве и последње. А, оне између некако пролазе и заборављају се. Све су ми улоге драге и не могу ниједну посебно да издвојим.

Са каквим емоцијама се сећате „Солунаца“? У то доба (премијера је била 30. децембра 1981.), када се комунизам још увек чврсто држао, појавила се представа којом су се писац Антоније Ђурић и редитељка Цисана Мурусидзе, заједно са „неким“ младим глумцима, одважили да „дају реч“ онима о чијем се херојству и даље, углавном, ћутало - солунским војницима?

Било је негативних реакција, много. Као, национализам на сцени националног театра... Али, успели

смо. Играли смо је пуних десет година. Имали смо идеју да прошле године, у децембру, пробамо да је обновимо. Нажалост, због одласка наших колега Тихомира Арсића, Радета Миљанића и Андреје Маричића, то више није могуће. Ми, који смо остали, и даље ћемо, кроз разговоре, неговати дивне успомене на њих и ту представу. Што се мене лично тиче, та представа ми је, између осталог, помогла да се присетим својих предака. Ја сам директни потомак Саве Ивковића, мог чукундеде који је имао 27 година када је сахрањен на Зејтинлику. Његов рођени брат, Алекса, 23 године, завршио је у Плавој гробници. Два рођена брата, моји преци, дали су своје животе у Првом светском рату. Чини ми се да ни сам нисам био свестан величине те трагедије, не само њихове и моје личне, него трагедије целог нашег народа.

Када говоримо о културним представама Народного позоришта, део сте, од првог извођења, и сталне поставе „Велике драме“ Синише Ковачевића, која је 22. фебруара прославила две деценије од премијере...

Тајна те представе је у љубави. Историјска драма се претвара у мелодраму; велика љубав између команданта партизана и заробљене Немце. Ја ту представу доживљам као да идем на славу. Изузетан текст, добра режија, одлична глума. Све то се склопило у сјајну целину. Никоме, чак, не смета ни то што представа траје четири сата. Њој се крај не назире.

Ускоро вас очекује премијера у још једном његовом комаду – „Године врана“, драми фокусираној на Први светски рат у оквиру којег се српска војска, попут феникса, уздиже из пепела и на развалинама свега тога покушава да прави нови живот и државу. Вама је поверен лик генерала Седларевића?

Он је један од многих који је задојен идејом југословенства, који сав озарен, са радошћу дочекује официре из бивших република,

Као Новак Секуловић у Великој драми

сад, са ове дистанце, кад се гледа, постављају се и нека питања - да ли је све то била заблуда, да ли је 1. децембар 1918. године један од најтрагичнијих датума у српској историји? Али, нека одговоре на то дају време и неке будуће генерације.

Осим по позоришним, публика вас памти и по многим другим улогама, пре свега оним телевизијским...

Највише сам играо историјске улоге. Први пут сам стао пред камере 1979. године у серији „Седам секретара СКОЈ-а“; играо сам једног од њих, Јосипа Дебељака и доживео сјајне похвале редитеља Драгослава Лазића. Моја последња улога на телевизији, био је историјски великан Никола Пашић у „Црвеном месецу“, знаменити политичар, председник владе у три краљевине, грандиозна политичка личност. Поносан сам на своју сарадњу са Савом Мрмком у серији „Крај династије Обреновић“. Такође, веома ми је био значајан рад и са Славољубом Стевановићем Равасијем у драмама „Београдска разгледница“ и „Портрет Илије Певца“. И, ето, тако... Трајем, дакле постојим.

односно Аустро-Угарске. Читав његов карактер сажет је у реченици, када их дочекује уз поздрав: *Живела нам нова држава...* а да не би некога повредио, каже *Краљевина Словенаца, Хрвата и Срба*. Е, у тој реченици сам тражио његов карактер. То не значи да га треба осуђивати. Побого, па је то била званична политика владе, краља и престолонаследника. Комад, односно роман, прочитао сам, што би рекли, у даху. То је једно грандиозно дело. То је, заправо, „Велика драма“ од Првог светског рата. Ми, на ту тему, немамо ништа на сценама београдских позоришта. Не знам да ли ће доживети толики успех као „Велика драма“, али да ће се сигурно дуго играти – играће се.

То је тема која нас се и те како тиче?

То је тема која нас се, наравно, тиче и још увек заокупљује. Е,

УСПЕШНА МИНИ ТУРНЕЈА ДРАМЕ И БАЛЕТА У САРАЈЕВУ И БАЊАЛУЦИ

Овације за уметнике Народног позоришта

Народно позориште у Београду гостовало је с великим успехом од 7. до 10. фебруара у Народном позоришту Сарајево и Народном позоришту Републике Српске у Бањалуци комедијом „Ожалошћена породица“ и савременим балетом „Седам смртних грехова“.

Наступима у Сарајеву, уједно, после више деценија, обновљена је сарадња са том најстаријом и највећом театарском кућом у Босни и Херцеговини.

Сарајевска публика била је одушевљена представом по тексту славног српског комедиографа, у режији Јагоша Марковића, а извођење су пратиле салве смеха и аплаузи на отвореној сцени.

На крају представе, публика је стајаћим овацијама и узвицима „браво“ испратила глумачки ансамбл у којем су били Саша Торлаковић, Радмила Живковић, Даница Максимовић, Небојша Дугалић, Вања Ејдус, Александар Срећковић, Нела Михаиловић, Данило Лончаревић, Андријана Ђорђевић и Душан Матејић.

Народног дана, сарајевској публици представио се ансамбл Балета који је, такође, с великим успехом, извео савремени балет „Седам смртних грехова“, у кореографији Игора Пастора.

Заслужен, снажан аплауз гледа-

ПРОТОКОЛ О САРАДЊИ

В.д. управника Народног позоришта у Београду Светислав Гонцић и в.д. управника Народног позоришта Републике Српске Дијана Грбић, потписали су 9. фебруара, у том театру у Бањалуци, **Протокол о сарадњи. Потписани Протокол тиче се унапређивања сарадње ради развоја професионалних и уметничких делатности обе институције, што између осталог подразумева размену представа са постојећих репертоара, заједничку продукцију позоришних комада, заједничке наступе на фестивалима, размену театаролошке грађе, као и друге видове сарадње.**

лаца добили су Милан Рус, Бојана Жегарац Кнежевић, Никола Бјанко, Расел Нокс, Дејана Златановски, Габриеле де Фацио, Милена Огризовић, Маја Стојаков, Мина Радоја, Љиљана Велимиров, Оља Ђукић, Наталија Аксентијевић, Соња Милованов, Антонио Бибо и Рафаеле Дилићенте.

У оквиру гостовања, 7. фебруара у позоришном фоајеу, отворена

је изложба „Борислав Бора Григоровић“ ауторке Драгице Гаћеше (у продукцији Музеја Народног позоришта у Београду), посвећена признатом позоришном, телевизијском и филмском редитељу, глумцу и сценаристи (1928-2010) који је у том театру, током деценије рада, остварио тридесет режија.

У наставку ове мини турнеје, ансамбли Дrame и Балета Народног позоришта гостовали су с поменутима представама 9. и 10. фебруара и у Народном позоришту Републике Српске у Бањалуци где их је публика, такође, овацијама и бурним аплаузима испратила обе вечери.

Р.П.Н

САРАЈЛИЈЕ УЗВРАТИЛЕ ГОСТОВАЊЕ

Народно позориште Сарајево, после паузе од три деценије, поново је гостовало на сцени Народног позоришта у Београду; 20. фебруара изведена је драма „То никад нигдје није било“ по мотивима романа „Историја болести“ Твртка Куленовића, а дан касније, ансамбл Балета одиграо је представу „Жетва“, у кореографији и режији Едине Папо. Обе вечери, београдска публика испратила је драге госте из Сарајева громогласним аплаузом и узвицима „браво“

УСКРО У МУЗЕЈУ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Изложба о Бреди Калеф

За прву половину марта, директор Музеја Народног позоришта у Београду Драган Стевовић припрема изложбу о првакињи Опере Народног позоришта, мецосопрану, Бреди Калеф Симоновић.

На изложби ће бити приказане фотографије, плакати, лични предмети... Такође, поставка ће осветлити и њену значајну каријеру на сцени Народног позоришта и на гостовањима у иностранству.

Завршила је Музичку академију у Београду у класи професорке Злате Ђунђенац Гавела, а 1962. постала солиста Опере Народног позоришта у коме је наступала све до 1991. године.

У сезони 1964-65. била је солиста опере у Тел Авиву у Израелу.

Остварила је више од 50 улога мецосопранског фаха - Кармен („Кармен“), Далила („Самсон и Далила“), Адучена („Трубадур“), Кончаковна („Кнез Игор“), Марина („Борис Годунов“), Олга („Евгеније Оњегин“), Лукреција („Лукреција“), Ђоконда („Ђоконда“), Шарлота („Вертер“)...

Носилац је бројних награда од којих се издвајају две Годишње награде Народног позоришта за најбоља уметничка остварења, Печат Народног позоришта као и Златна медаља за заслуге којом је одликовао председник Републике Александар Вучић 2021. године.

Р.П.Н.

ПОЛОЖЕН ВЕНАЦ НА СПОМЕН-ПЛОЧУ ПРВАКА ДРАМЕ

Сећање на Максу

Поводом 21. године од трагичне смрти глумца Народног позоришта у Београду Драгана Максимовића Максе, директорка Дrame Молина Удовички Фотез положила је 4. фебруара венац на спомен-плочу на Зеленом венцу.

Спомен-плоча је постављена на месту где је некадашњи првак Дrame Народног позоришта брутално претучен у ноћи између 17. на 18. новембар 2000. године од стране насилника. После два и по месеца, 4. фебруара 2001. године, признати драмски уметник у болници је подлегао повредама. Спомен плоча, поред некадашњег ресторана „Бели град“, откривена је 18. новембра 2006. године у знак сећања на Максимовића, али и као опомена да се такав безумни и лудачки чин никад више не понови.

Максимовић је рођен 7. фебруара 1949. године у Подујеву.

Током каријере остварио је више од 60 улога у позоришту, на

филму и телевизији.

У Народном позоришту у Београду дебитовао је 1971. године улогом Војника у представи „Мајка Храброст и њена деца“.

Током три деценије, на сцени матичног театра остварио је веома запажене роле у представама „Сарајевски агентат“ (Недељко Чабриновић), „Мандрагола“ (Фра Тимотео), „Британик“ (Нерон), „Лењин, Стаљин, Троцки“ (Генрих Григоријевич Јагода), „Косовска хроника“ (Авдула), „Рибарске свађе“ (Бепо), „Последња потера за златом“ (Цагер), „Крај партије“ (Хам), „Месец дана на селу“ (Игњатије Илић Спигељски), „Суђење госпођи Бовари“ (Сенар), „Дуго путовање у ноћ“ (Едмунд Тајрон), „Максим Црнојевић“ (Дужд од Млетака)...

Играо је у телевизијским серијама „Отписани“, „Дувански пут“, „Приче из мајсторске радионице“, „Четрдесет осма - Завера и издаја“, „Отворена врата“, „Горе доле“...

Глумио је у филмовима „Петријин венац“, „Шмекер“, „Време чуда“, „Последњи круг у Монци“, „Ране“, „Пад Италије“, „Нож“, „Ми нисмо анђели“, „Црни бомбардер“, „Стршљен“, „Лепа села, лепо горе“...

Максимовић је сарађивао и са једним од најпризнатијих светских позоришних редитеља и теоретичара Питером Бруком. У његовој драми „Сусрети са изузетним људима“, из 1979. године, маестрално је одиграо улогу јерменског филозофа и мистика Гурђијева.

Р.П.Н.

МАРИНА ВУКАСОВИЋ МЕДЕНИЦА, КОСТИМОГРАФКИЊА НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

У основи сваке уметности је занат

Својим специфичним, оригиналним ауторским рукописом који обухвата више-деценијско веома плодно и разноврсно деловање у оквиру театра, позоришта и филма, као и педагошки рад, костимографкиња Народног позоришта у Београду Марина Вукасовић Меденица оставила је снажан, неизбрисив печат у области сценског, али и модног костима. О њеним радовима, који никога не остављају равнодушним, како „обичне“ гледаоце, тако и академску стручну јавности и критичаре, говоре не само престижне награде које је освојила током досадашње каријере, него и бројне самосталне изложбе.

„У основи сваке уметности је занат“, каже у интервјуу за „Позоришне новине“ ова призната и веома цењена уметница, одговарајући на питање да ли је костимографија уметност или занат. Потом, у наставку разговора, Марина, која је дипломирала 1984. године на Факултету примењених уметности у Београду, где је стекла и звање магистар уметности из области костимографије, детаљније обрађује свој став:

„Током школовања савладавамо начине изражавања кроз технологије потребних заната; у мојој уметности то су скице, акварели, колажи, костимографске слике, као начин комуникације са редитељем и глумцима а затим и познавање тканина, начин њихове обраде, кројне форме костима, форме оглаваља, обуће...

Да би се костими реализовали, наши први сарадници су мајстори уметничких заната. Дакле, наше уметности нема без вештина. Оно што уметника одваја од вештина су нови изрази и нове вредности базиране на занатима... Највише сам се бавила филмом и позориштем и испоставило се да ми такве промене посла највише и пријају, а и одржавају адреналин. Свака нова сезона доноси више неочекиваних позива што је и последица планирања послова у сфери та два медија. Рад са студентина режије, камере и монтаже, којима предајем Основе сценографије и костима, одржава ме у некој константи концентрације на сублимирање и преношење искуства, на праћење разних ствараоца и пружа

Скица за костим Љиљане Благојевић у „Великој драми“

Скица за костим Љиљане Благојевић у „Великој драми“

ми мир који ме лечи од напетости рада у позоришту и на филму“, каже наша саговорница чији су пажљиво осмишљени костими красили, између осталих, филмове „Како је пропао рокенрол“, „Мртав ладан“, „Тајна манастирске ракије“, „Човек са четири ноге“, „Кад сване дан“, „Свети Георгије убија аждаху“... позоришне представе „Велика драма“, „Сумњиво лице“, „Миришице на Балкану“, „Генерална проба самоубиства“, „Хенри Шести“, „Веселе жене Виндзорске“... серију „Нечиста крв“...

„Нисам излагала колико сам, можда, желела. Није било времена за то, али, скоро сам имала изложбу костима из филма и серије *Нечиста крв* коју сматрам важном за упознавање шире јавности са овом професијом. Била је веома посећена као и моја вођења кроз ту изложбу. Посетили су је људи различитих професија, као и ђаци и деца из вртића који су цртали изложене костиме. Било је странаца који су неколико пута дошли у галерију РТС-а, у згради Радио Београда, и које је изложба потакла да се више заинтересују за нашу културну баштину“.

У разговору с нашом саговорницом подсетамо да се често, у разним ситуацијама, може чути и изрека да одело не чини човека. Међутим, с друге стране, напомињемо и да су истраживачи са једног америчког универзитета открили да наша одећа и те како утиче на то какав ће суд о нама донети други људи и пре него што проговоримо.

„Одећа рефлектује особу, време и друштво коме припада, и уширем и ужем сматра Марина и примећује да смо данас прилично униформисани.“

„Живи се брзо, функционалност је неопходна, норме су се промениле... Данас ни највећи светски брендови не живе од високе моде; она служи статусу бренда. Капитал стичу од широке производње предмета доступних ширем кругу купаца продајући тако, не квалитет, већ робну марку. У највећем делу западне цивилизације, највећи део становништва носи веома сличну одећу. Разлике се примећују у клими, у естетским обрасцима мањих заједница или

различитим поткултурама, нарочито код младих људи, везано за идеологију или музику коју слушају. Уколико неко формира слику о нама као личности на основу наше спољашњости, такав приступ је површан и говори о особи која на тај начин доноси процену“, сматра Марина за коју је, својевремено, њена веома призната колегиница и некадашња професорка на Факултету примењених уметности Зора Давидовић изјавила да је приступ који она има нешто што се веома ретко среће у овом послу, оцењујући да ништа не ради до пола и ништа не ради по површини.

„Најпотребније је да се не дозволи да избледи страст према уметности, и својој и других уметника - сликара, графичара, позоришних и филмских стваралаца, текстилаца... Посвећеност послу је учење док год је уметник способен да ствара, одржавајући на тај начин богатијим, не само свој унутрашњи свет, него и комуникацију са спољашњим светом. Професорка Давидовић је, вероватно, имала у виду и мој рад на магистарској теми којој сам била посвећена пет година, те је тако и прокоментаришала, јер је у једном моменту морала да ме заустави у мом *детективском* послу коме ћу се, можда, вратити. Колико смо искрено и озбиљно посвећени теми, толико себи потврђујемо смисао бављења овим лепим, а, у исто време, недовољно признатим послом“.

Већ извесно време, Марина веома вредно, истрајно и посвећено креира костиме за нову представу Синише Ковачевића „Године врана“ чија је прва премијера планирана за 12. март на Великој сце-

ни, а друга – дан касније...“

„Године врана“ су добар предлог за екранизацију; период је историјски, из не толико давне историје. Подразумева поштовање неких истинитих обележја, а као драмски текст и одређену ликовну стилизацију односно, позоришно ликовно решење. У представи учествује велики број глумаца, као и студентна глуме и плесача. Посао је велики, задатак озбиљан и достојан продукције Народног позоришта“, каже Марина истичући да је за сваку представу, па тако и ову, неопходно да костим глуми буде подршка и да је у сагласју са свеукупним ликовним „кључем“ представе.

„Такве теме се решавају у троуглу – редитељ, сценограф, костимограф. Често у позоришним критикама и освртима можемо да прочитамо да је костим у представи функционалан. У таквим ситуацијама увек помислим да критичар није знао шта да напише. Наравно да мора да буде функционалан. Ако није, онда је костимограф промашио задатак. Поред те карактеристике, костим, ваљда, у себи носи и нека обележја, симболику, знак, ауторски печат, неко промишљање“... напомиње Марина и открива да је више наклоњена креирању историјских, него савремених костима.

„Узбудљивије ми је када радим

Предраг Ејдус у „Хенрију Шестом“

костиме који обележавају културу одевања неке епохе. Зато је, свакако, потребан и дужи период за истра-

живање, како костима тако и осталих сегмената живота и економије, психологије, социологије, етнологије. Много је шире поље за уметнички израз. Свака могућност стилизације је креативно узбуђење. Уживам, заиста, да радим костим епохе и да проналазим меру стилизације и комуникације са публиком у визуелном делу представе. Наравно, мера уплива савремене ликовне естетике је, такође, веома битна, јер не удаљава те карактере из прошлости од нас самих. Све теме којима се, рецимо, бавио Шекспир, тичу се и нас данас и ти ликови са сцене треба да буду препознати у самом гледаоцу или његовом окружењу. Позориште чини живима своје ликовне, они нису само карактери из давно написаног драмског текста. Због тога и њихова сценска појава мора да комуницира са савременим тренутком. Позориште не приказује епоху кроз костиме, реконструкцију историјског костима, већ даје савремену вредност. Реконструкција костима припада музејима и историјским парадама и такви костими стварају вештине у којима нема уметности“.

Микојан Безбрадица

МАРТ 2022.

СЕЗОНА 2021/22.

ВЕЛИКА СЦЕНА

МАРТ

СРЕ. 02.	ДОН КИХОТ / ПРЕМИЈЕРА опера Жила Маснеа	од 19.00 до 21.00
ЧЕТ. 03.	КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског	од 19.00 до 21.00
СУБ. 05.	ДОН КИХОТ опера Жила Маснеа	од 19.00 до 21.00
СУБ. 12.	ГОДИНЕ ВРАНА / ПРЕМИЈЕРА I драма Синеише Ковачевића	од 19.30 до 21.30
НЕД. 13.	ГОДИНЕ ВРАНА / ПРЕМИЈЕРА II драма Синеише Ковачевића	од 19.30 до 21.30
ПОН. 14.	ГОДИНЕ ВРАНА драма Синеише Ковачевића	од 19.30 до 21.30
УТО. 15.	ГОДИНЕ ВРАНА драма Синеише Ковачевића	од 19.30 до 21.30
СРЕ. 16.	ДОН КИХОТ балет Лудвига Минкуса	од 19.30 до 22.00
ЧЕТ. 17.	СВЕЧАНА АКАДЕМИЈА поводом обележавања годишњице погрома на Косову и Метохији	од 20.00 до 21.00
ПЕТ. 18.	НОРУЗ У СРБИЈИ УЗ „ГЛАС КИШЕ“ концерт поводом традиционалног иранског празника којим се обележава почетак Нове године	од 19.30 до 21.30
СУБ. 19.	ДОН КИХОТ опера Жила Маснеа	од 19.30 до 21.30
НЕД. 20.	ФАЛСТАФ - ВЕСЕЛЕ ЖЕНЕ ВИНДЗОРСКЕ комедија Вилијама Шекспира, гостује Народно позориште „Стерија“ Вршац	од 19.30 до 21.30
ПОН. 21.	ВУЦИ И ОВЦЕ комедија Александра Н. Островског	од 19.30 до 21.30
УТО. 22.	СЕДАМ СМРТНИХ ГРЕХОВА балет у кореографији Игора Пастора Програм - Млади кореографи	од 19.30 до 20.30
СРЕ. 23.	ОРФЕЈ И ЕУРИДИКА опера Кристофа В. Глука додела награде Фондације „Бреда Калеф“	од 19.30 до 21.30
ЧЕТ. 24.	МАМАЦ балет у кореографији Сање Нинковић Програм - Млади кореографи	од 19.30 до 20.30
ПЕТ. 25.	ИВАНОВ драма Антона Павловича Чехова	од 19.30 до 21.30
СУБ. 26.	ТРУБАДУР опера Ђузепе Вердија	од 19.30 до 22.30
НЕД. 27.	ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА комедија Бранислава Нушића	од 19.30 до 21.30
ПОН. 28.	НОРА - ЛУТКИНА КУЋА драма Хенрика Ибзена	од 19.30 до 21.30
УТО. 29.	НЕЧИСТА КРВ драма Бориса Станковића / Маје Тодоровић додела награде „Петар Банићевић“	од 19.30 до 21.30
СРЕ. 30.	ДАМА С КАМЕЛИЈАМА драма Александра Диме Сина	од 19.30 до 21.30
ЧЕТ. 31.	УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА балет П. И. Чајковског	од 19.30 до 21.30
ПЕТ. 01.	ГОДИНЕ ВРАНА драма Синеише Ковачевића	од 19.30 до 21.30
СУБ. 02.	ДОН КИХОТ опера Жила Маснеа	од 19.30 до 21.30
НЕД. 03.	ВУЦИ И ОВЦЕ комедија Александра Н. Островског	од 19.30 до 21.30
ПОН. 04.	ГОДИНЕ ВРАНА драма Синеише Ковачевића	од 19.30 до 21.30
УТО. 05.	УСПАВАНА ЛЕПОТИЦА балет П. И. Чајковског	од 19.30 до 21.30

АПР

ОПЕРА И ТЕАТАР МАДЛЕНИАНУМ

04.03. МАНОН ЛЕСКО,
опера Ђакома Пучинија, у 19.30 часова

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

МАРТ

НЕД. 06.	ИРАНСКА КОНФЕРЕНЦИЈА / ПРЕМИЈЕРА драма Ивана Вирипајева	од 20.30 до 22.30
ПОН. 07.	ОРЛАНДО по роману Вирџиније Вулф, у драматизацији Тање Шљивар, уз сарадњу Горана Ферчеца	од 20.30 до 22.30
УТО. 08.	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Емануела Шмита	од 20.30 до 22.30
СРЕ. 09.	ИРАНСКА КОНФЕРЕНЦИЈА драма Ивана Вирипајева	од 20.30 до 22.30
ЧЕТ. 10.	ПЕЛИКАН драма Августа Стриндберга	од 20.30 до 22.30
ПЕТ. 11.	НОЋНИ ПИСАЦ текст Јан Фабр, режија Јан Фабр	од 20.30 до 21.30
СУБ. 12.	НЕНАПИСАНА ПИСМА монодрама о Надежди Петровић, по тексту Милкице Милетић	од 20.30 до 21.30
НЕД. 13.	ИРАНСКА КОНФЕРЕНЦИЈА драма Ивана ВирипајеваДостојевског	од 20.30 до 22.30
ПОН. 14.	ПАТЊА И МУДРОСТ испитна представа студентата III године глуме Факултета савремених уметности	од 20.30 до 22.30
УТО. 15.	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.30 до 22.30
СРЕ. 16.	ВЛАСТ комедија Бранислава Нушића, у адаптацији Милана Нешковића	од 20.30 до 22.30
ЧЕТ. 17.	ПЕЛИКАН драма Августа Стриндберга	од 20.30 до 22.30
ПЕТ. 18.	БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића	од 20.30 до 22.30
СУБ. 19.	ЗЛИ ДУСИ Тања Мандић Ригонат, по роману Фјодора Михајловича	од 20.30 до 23.00
НЕД. 20.	ИЛУЗИЈЕ комедија Пјера Корнеја	од 20.30 до 22.30
УТО. 22.	ВЛАСТ комедија Бранислава Нушића, у адаптацији Милана Нешковића	од 20.30 до 22.30
СРЕ. 23.	ИРАНСКА КОНФЕРЕНЦИЈА драма Ивана ВирипајеваДостојевског	од 20.30 до 22.30
ЧЕТ. 24.	ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симовића	од 20.30 до 22.30
СУБ. 26.	ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Николајевића Толстоја	од 20.30 до 22.30
НЕД. 27.	ИЛУЗИЈЕ комедија Пјера Корнеја	од 20.30 до 22.30
ПОН. 28.	ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја	од 20.30 до 22.30
УТО. 29.	ПЕЛИКАН драма Августа Стриндберга	од 20.30 до 22.30
СРЕ. 30.	БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића	од 20.30 до 22.30
ЧЕТ. 31.	ВЛАСТ комедија Бранислава Нушића, у адаптацији Милана Нешковића	од 20.30 до 22.30
ПЕТ. 01.	ИРАНСКА КОНФЕРЕНЦИЈА драма Ивана ВирипајеваДостојевског	од 20.30 до 22.30
СУБ. 02.	ОРЛАНДО по роману Вирџиније Вулф, у драматизацији Тање Шљивар, уз сарадњу Горана Ферчеца	од 20.30 до 22.30
НЕД. 03.	ПЕЛИКАН драма Августа Стриндберга	од 20.30 до 22.30
ПОН. 04.	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН трагикомедија Душана Ковачевића	од 20.30 до 22.30

АПР

**ПРОГРАМ ПЛАТФОРМА - НАРОДНО
ПОЗОРИШТЕ И МЛАДА ПУБЛИКА**
04. и 05.03. РАДИОНИЦА „ИГРАТИ“ (Моника Напо, Италија),
од 11 до 15 часова, пробна сала V спрат
12, 19. и 26.03. МЛАДИ ПОЗОРИШНИ ЕКСПЕРТИ,
од 17 до 19 часова